

ligger nu, og den Erfaring, Udvalget gjorde den Gang, vilde de ganske sikkert blive dømt som Nedfaldsørreder af enhver Mand, der fangede dem, de vilde gaa i hans Pose, og han vilde tage dem. Jeg mener, at vi her i Loven ikke skulle give bestemte Anvisninger paa at omgaa Loven og illudere dens Bestemmelser. Vi skulle resolut frede al Nedfaldslaks og al Nedfaldsørred. Derved gøre vi en god Gerning. Laksen og Ørreden komme tilbage næste Aar mere end dobbelt saa stor, som den er dragen afsted, den er tyk og fed, og saa er der Chance for at fange den igen, naar den ikke netop kommer lige i Fredningstiden.

Et andet Punkt, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er Ændringsforslag under Nr. 8. En af de vigtige Fredningsbestemmelser, vi havde i den gamle Lov, var den, at vi ikke tillode, at Sejlløbet fra Udbyhøj og indefter blev spærret med faststaaende Garnredskaber. Det var en Bestemmelse af overordentlig stor Betydning. Enhver, der har sejlet op til Randers, vil vide, at denne Saga om „Fjorden“ er kun en Sprogbrug, for i Virkeligheden er det en Aa, der de fleste Steder, hvor Damperen gaar, ikke er saa bred som denne Sal. Det er lige, at en Damper kan gaa igennem, og Vandet skulper op paa begge Bredder. Det er ikke et Sted, hvor der er Plads til faststaaende Redskaber, og naar vi forbyde faststaaende Redskaber, for at Fisken skal have Lov til at gaa op og gaa sin Kønsvandring paa de og de Tider af Aaret, saa skulle vi ikke lovgive i næste Linie om, at de maa dog benytte Flyndergarn af indtil 100 Alens Længde, 7 Fods Dybde og med Masker paa $1\frac{1}{2}$ Tomme i Kvadrat i Sejlløbet indenfor Færgebroen paa Udbyhøjs søndre Side. Jeg kan ikke læse det anderledes, end at de maa benytte dem fra Udbyhøj og lige ind til Randers Havn. Der staar, at Grænsen er „indenfor Færgebroen paa Udbyhøjs søndre Side“. Der er altsaa ingen Grænse imod Syd, det maa da gælde lige op til Randers Havn. Men disse Flyndergarn paa indtil 100 Alens Længde, 7 Fods Bredde og Maskevidde paa $1\frac{1}{2}$ Tomme kunne ganske sikkert spærre for Opgangen baade af Laks og Ørred. Og Flyndergarn er det ingen Kunst at binde saaledes, at de lige saa godt ere Laks- og Ørredgarn som et hvilket som helst andet Garn, der bærer et hvilket som helst andet Navn. Have vi først Lov til at fiske med Flyndergarn, sætte dem fast og tage i dem, hvad der kommer, bliver det Fiske-

rens og Garnbinderens Sag at sørge for, at de laves paa en saadan Maade, at det ogsaa er de rigtige Fisk, der komme ind i dem, det vil sige: de Fisk, som ikke maa komme derind.

Jeg skal indskrænke mig til disse Henstillinger og bede Udvalget tænke lidt derpaa. Den Gavn, som den gamle Lov har gjort deroppe, er saa stor, at det indbyder meget stærkt til at fortsætte Eksperimenterne. Vi maa huske paa, at det, vi gøre ved disse Love for 5 Aar ad Gangen, er Eksperimenter, Prøver paa at ophjælpe Fiskebestanden i en bestemt afgrænset Del af vort Fædrelands Ferskvandsterritorium. Vi have faaet Erfaringer der, som ikke gøre vore Forventninger til Skamme; vi kunne sige, at det er i første Række kommet Ørreden til gode og kun i anden Række Laksen. Vi skulle nu prøve paa at lave en Lov, der freder Laksen samtidig med, at den freder Ørreden. Men naar det videnskabelig er slaaet fast, at Laksens og Ørredens Vandringer og Parringstid ikke falde ganske sammen, lad os saa ogsaa, naar vi, som i dette Tilfælde, have saa vel instruerede Videnskabsmænd med os, som ligge derovre en stor Del af Aaret og gøre deres Erfaringer paa Stedet, ikke være for smaa-lige med at sætte disse Erfaringer i Lovstil uden at lytte for meget til den og den lokale Mand, der har Lyst til at fange Laks eller Ørred paa den Tid, hvor de ere nemmest at faa fat i. Lad os se at gøre Fiskeriet saa godt som muligt derovre for Efterslægten. Jeg er sikker paa, at den nulevende Slægt vil ogsaa derved faa godt deraf. I hvert Fald har jeg aldrig af de Beretninger, jeg har læst derovre fra, hørt en eneste Klage hverken fra Fjordfiskerne eller Aafiskerne om; at den forrige Lov, der dog lagde stærke Indskrænkninger paa dem, har hemmet deres Fiskeri eller givet dem mindre Udbytte, end de havde i gamle Dage.

Carl Sørensen: Som allerede nævnt af den ærede Ordfører (R. Hansen), er der en Uoverenstemmelse mellem den Fredningstid, der er fastsat i Saltvandsfiskeriloven og de Fredningsbestemmelser, der ere fastsatte i det Forslag, vi nu behandle, og dette har givet mig Anledning til at tage Ordet. I det Forslag, der forrige Aar eller rettere i de to foregaaende Aar har været forelagt for Tinget om Saltvandsfiskeri, var Fredningen sat til Oktober, November, December og Januar Maaneder, men Saltvandsfiskeriudvalget er-